

paa den Maade, at han kan have nogen Tillid til at møde overfor det danske Folk med den Finantspolitik, som han udtalte her ved Finantslovens Forelæggelse. Efterat vi for Øvrigt have set, hvad Ministeriet har haart at byde os i andre Retninger, har det ganske vist maattet blive en almindelig Opfattelse fra alle Sider, at her er ikke ret meget mere at forhandle med hinanden om. I den Henseende skal jeg udtale min fulde Tilslutning til og mit Ønske om at bidrage til, at den Samling, vi nu begynde, kan blive saa kort som mulig; men naar den ærede Finantsminister tillod sig at antyde, hvis det da var mere end en behagelig Skjænt fra den ærede Finantsministers Side, at Rigsdagen kunde være færdig i Løbet af 2 Maaneder, kan jeg ikke Andet end opfatte dette som et Forsøg fra den ærede Finantsministers Side paa ved et Angreb at ville dække sit svage Punkt. Det maatte nemlig ligge nær for Enhver, der hørte den ærede Finantsministers Udtalelser, at spørge ham selv: Hvorfor da udsætte Rigsdagen i 2 Maaneder? Jeg tror, at den ærede Finantsminister har haart Jøvelsen af, at det var paa dette Punkt, han kunde vente et Angreb, og at han da som en ret Aktiver vilde rette et Modangreb netop paa det svage Punkt for dermed at dække mod Angrebet. I saa Henseende er det muligt, at han har vundet Noget ved denne Akt; men jeg føjer til, at jeg ikke kan Andet end være overbevist om, at der ikke kan være nogen — jeg vil ikke sige nogen alvorlig Mening deri, thi den tillægger jeg naturligvis altid den ærede Finantsminister — men at der ikke kan ligge et virkelig politisk Program deri fra den ærede Finantsministers Side. Dette er jeg ikke i Stand til at kunne tro, isaa meget mindre som det er bekendt, at den høitærede nuværende Finantsminister i særdeles Grad har været medvirkende til den Praxis, som efterhaanden er bleven gjældende med Hensyn til de lange Rigsdagssamlinger. Vi behøve kun at minde om hans nærmeste Fortid fra 1865—68, og jeg tror ikke, at man med noget Stun af Ret tør give den Side, der nu repræsenterer Flertallet i Folkethinget, Skyld i saa Henseende; tværtimod, Præcedens og Praxis i den Henseende ere langt ældre. Jeg skal slutte med kun at udtale, at man kan være overbevist om, at der fra vor Side, i alt Fald fra min Side, ikke skal være nogenomhelst Tilbøjelighed til at forsatte Forhandlingerne i den nu begyndte Samling længere end høist nødvendigt.

Bagger: Efter de Udtalelser, vi dette Dieblit hørte i Slutningen af det Foredrag, det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) holdt, kunde jeg være fristet til at frasalbe Ordet, uagtet jeg havde begjært det, da jeg kom herop. Naar vi nemlig faae en Udtalelse fra en af Tørrerne for Flertallet heri Thinget, der næsten — jeg havde nær sagt

affraver Forhandlingen — men i hvert Tilfælde Udgiften til, at der kan komme Noget ud af Forhandlingerne, fristes man unegtelig til at frasalbe Ordet. Jeg vil dog ikke gjøre det, fordi jeg vil haabe, at det mørke Billede, som det ærede Medlem har oprullet for os, maaske kan blive lysere under de Forhandlinger, vi nu skulle til at begynde. Der var et Punkt i det ærede Medlems Foredrag, som jeg særlig ønskede at drøge ved, da det maaske endog kan betragtes som Kvintessentsen af det ærede Medlems Tale. Det var den finantsielle Stilling eller rettere Spørgsmaalet om Paalæggelsen af en ny Skat og navnlig en Formue- og Indkomstskat. Det ærede Medlem udtalte med rene og tydelige Ord, at der fra Flertallets Side heri Salen i denne Samling som i forrige vil blive stillet som Betingelse for at gjøre Noget for vort Forsvarsvæsen, at man kommer til et nyt Skattepaalæg. Jeg skal her ikke underløge, da dette ikke ligger for i Dieblittet, om man skal gaa mere eller mindre vidt med Hensyn til de Udgifter, der anvendes til Forsvarsvæsenet, men jeg paastaar kun, at hvis det ærede Medlem overhovedet mener — hvad han utvivlsomt gjør — at der bør anvendes endog betydelige Beløb til at forbedre Landets Forsvarsvæsen, saa er det mig aldeles ufatteligt, at dette af ham kan knyttes til den Betingelse, at vi faae en bestemt Skat, navnlig naar Forholdene stille sig saaledes, som de gjøre det for Dieblittet, at den finantsielle Stilling er overordentlig god. Jeg hørte ganske vist det ærede Medlem gjøre forskellige Forsøg paa at faae Situationen til i finantsiel Henseende at se anderledes ud, end den virkelig er. Det ærede Medlem gjorde forskellige Indvendinger mod den Opjørelse, vi hørte foreleden Dag fra den høitærede Finantsminister, og mod de Resultater, som bleve uddragne af det foreliggende Lovforslag i Forbindelse med Statsregnskabet; men jeg tiltaar, at det ærede Medlem gjorde paa mig det Indtryk, at han havde meget ondt ved at slippe bort fra det Overskud, der virkelig foreligger. Jeg tror — men det bliver jo den høitærede Finantsministers Sag at tage det nærmere for — at det er en fuldstændig Misforstaaelse, saaledes som det ærede Medlem argumenterede med Hensyn til Jernbanerne. Jeg tror ikke den ærede Finantsminister har sagt det, som det ærede Medlem lagde i hans Ord; men i Øvrigt forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem ogsaa med Hensyn til Forholdene om et Par Aar vilde fremstille den finantsielle Stilling, var aldeles uforsvarlig. Hvad for det Første angaar Spørgsmaalet om den finantsielle Stilling, naar der er stet det betydelige Uddrag paa den udenlandske Gjæld, som vil være stet om nogle faa Aar, forekommer det mig, at det ærede Medlem gif ud fra en fulstændig urigtig Forudsætning med Hensyn til Statsgjælden i det Hele. For mig staar det saaledes, at, naar man,